

Cesta

Díl šestnáctý: Známý Neznámý, část 1

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Po událostech prvního příběhu s názvem „Pod padajícím nebem“ se čtveřice v podání Řidič, Manažer, Zpěvačka a Blondýna, ocitli na benzínové pumpě, kde se setkali s novými postavami – kuchařem Gonzálezem, servírkou Drew, tajemným dlouhánem Elhapem, prodávčem Dwaynem a mechanikem Eduardem. Vypadá to, že na benzínové pumpě na ně čeká trochu víc, než jen prostoj kvůli opravě jejich vozu (světle modrý Cadillac DeVille, rok výroby 1966). Setkání s automechanikem Eduardem přineslo jedno zásadní poznání a větu, která bude pro následující vývoj, zdá se, poměrně důležitá. Ta věta zní: „Dejte si pozor na emoce.“ Co to asi znamená? Rozhodně se jedná o něco zásadního. Mělo by se to projevit na místě, kde všichni skončili. V jídelně, když venku zuří písečná bouře. Vypráví si mezi sebou příběhy a další je právě na programu v podání Zpěvačky. Ale skoro to vypadá, že ona se k vyprávění moc nemá. Zpěvačku totiž sužovaly jiné problémy. Minulost se vrací a není laskavá. Do života cestujících však přišel Neznámý, Mafaka, a zdá se, že jeho postava způsobí celkem dost rozruch. Začíná se vyprávět příběh, který se věnuje právě novému cestujícímu.

Šestnáctý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Čtvrtý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/12/cesta-004.pdf>

Pátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/01/Cesta-005-public.pdf>

Šestý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/02/cesta-006.pdf>

Sedmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/03/cesta-007.pdf>

Osmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/04/cesta-008.pdf>

Devátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/05/cesta-009.pdf>

Desátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/06/cesta-010.pdf>

Jedenáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/07/cesta-011.pdf>

Dvanáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/08/Cesta-0012-public.pdf>

Třináctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/09/cesta-013.pdf>

Čtrnáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/10/cesta-014.pdf>

Patnáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/11/cesta-015.pdf>

Cesta

Díl šestnáctý: Známý Neznámý, část 1

Martin Štefko

„Hm, fakt se mi zdálo, že jsem něco zaslechl,“ byl si jistý Mafaka, který se otáčel na sedadle a snažil se za nimi, v prachu, zahlédnout něco, cokoli, co by ten zvuk způsobilo. Možná se mu to přece jenom zdálo.

„Jak se vám tam vzadu sedí?“ zeptal se Řidič, který už neměl tak dobrý výhled na Blondýnina prsa, která se v tílku rýsovala ještě lépe než v krátkých šatech, jichž se zbavila.

„Nestěžuju si,“ usmál se Mafaka a vesele pohlédl na obě ženy.

„Když budou zastávky, abychom se trochu protáhli, nemám s tím problém,“ ujišťovala Zpěvačka.

Řidič pokyvoval hlavou. „Tohle je docela velké auto. Pro čtyři cestující to ještě jde, ale kdyby vás mělo být víc, už je to stejně dost nepohodlný. A ty jsi taky dobrá?“ zeptal se Řidič přímo Blondýny.

„Jojo,“ sdělila stroze a dál se dívala z okénka ven. Pustina zde ničím nevynikala, ale ona se nechtěla dívat dovnitř. Nechtěla.

„Už to bouchlo, co?“ nadhodila ta druhá.

„Jo.“

„Tak, co s tebou je? Nejses ráda?“

„Ne.“

„Co? Zase máš výčitky svědomí?“

„Ne.“

„Tak co...“ Ta druhá se hlasitě rozesmála.

„Čemu se směješ?“ vyštěkla na ni Blondýna téměř vztekla.

„Tobě.“

„No to teda díky!“

„Ty seš našťvaná, žes to neviděla!“

„Nene,“ zašeptala Blondýna.

„Ale jojo,“ stála si za svým ta druhá. „Tebe šťve, žes s tím měla tolik práce a pak to ani nevidíš. Tak je to správný! Tohle je moje holka!“

„Jsi šílená. A já taky.“

„Možná jsme šílený, ale zrovna teď jsme obě živější než kdykoli předtím. Paráda, sestřičko, tohle je prostě paráda!“

„Seš zlá! Pořád to byli lidi.“

„No a co? Stejně je už nikdy neuvidíš. Copak si lidi dělaj z toho, že někomu ublíží? Tys jim vlastně ulehčila život, protože už se nebudou muset ničím trápit. A vidělas, jak tam žili? Všichni, ale sami. Čtyři lidi a nikdo jinej. Kdybysme se tam neobjevili, tak nejspíš chcípnu nudou. Udělalas dobře. Ale máš recht. Je sakra škoda, že jsme to neviděly. Ta benzínka musela vylétnout do luftu jako raketa.“

Blondýna se otočila dozadu, ale prach, který vířila kola, jí kazil výhled. S tichým povzdechem se dál soustředila na venkovní scénérii. Nebe se krásně vybarvilo a mělo svou pomněnkově modrou barvu, která zvala k dopolednímu koupání v nějakém jezeře, nebo nejlépe v moři. Široko daleko se nenabízela žádná dostatečně velká vodní plocha. Kdyby se podívala trochu kupředu, možná by spatřila fatu morgánu, která by dala tušit, že tam někde, na obzoru, na vodu narazí, ale Blondýna stejně nevnímala ani výhled na písky kolem sebe.

Silnice se před nimi vinula rovně, jako had, který dostal výboj elektrickým proudem, a celá páteř se mu protáhla v nezakřivené lince. Písek dorážel na silnici, jako kdyby se jí snažil pohltit, celou, ale černý, doslova temný asphalt bez značení se nenechal tak snadno strávit. Dral se dál na povrch a ukazoval, že silnice tu pořád je, že civilizace nezemřela, že ani pustiny vlastně nejsou tak pusté. Cesta je někam dostane, jen bylo otázkou času, kdy k tomu dojde.

„Moc aut tady asi nejezdí, co?“ nadhodil Mafaka.

„Asi ne,“ přikývl Řidič. „Tohle není hlavní spoj. Většinou jsou Řidiči naváděni jinam. Tahle Cesta se ale taky využívá. Jenom ne tak často.“

„Je to jak z nějakýho filmu. Jeden by skoro čekal, že se za náma objeví náklad'ák a bude nás pronásledovat.“ Mafaka se svému vtipu zasmál, ale honem rychle se podíval dozadu, jestli je náhodou nějaký hnědý kamion skutečně nesleduje. Silnice za nimi však zela stejnou prázdnotou jako ta před nimi, z které každou vteřinu kus ukrajovali. Nezdálo se, že by se Cesta nějak zásadně měnila, ale přesto se posouvali stále o kus dál. Řidič jel rychle, nezdálo se, že by ho trápili rychlostní limity. Koneckonců, značky silnici nelemovaly a nezdálo by se, že by na ně někde čekala hlídka s radarem. Policejní auto by uviděli včas na to, aby bylo možné zpomalit na adekvátní rychlost.

„Kam míříme tentokrát?“ zeptal se Manažer, který klidně seděl, s nohama nataženýma, jako kdyby kocoura na zemi přikrýval a bránil ho tak před vnějším světem. Kocour se zatím skoro nepohnul, ale naživu rozhodně byl.

„Jmenuje se to tam Arkham, není to moc pěkné místo.“

„Arkham?“ zatvářil se Manažer posměšně. „A není tam náhodou taky Miskatonická univerzita?“

„Jak to víte?“ divil se Řidič.

„Jo, vy to tady znáte?“ odpoutala se Blondýna od okénka.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Manažer. „Jen sem tam čtu.“

„A jak se to vyplatí,“ zadeklamoval Řidič. „To já jsem na čtení nikdy moc nebyl.“

„A proč to není pěkné místo?“ vrátila se Zpěvačka k informaci, kterou Řidič bezděky poskytl.

Muž za volantem se na chvíli otočil, aby odpověděl: „To poznáte.“

„Nic konkrétnějšího pro nás nemáš?“ vyzvídala Manažer.

„Hm, jak bych to...“ hledal Řidič vhodná slova. „Jsou tam místa, kde se nebudete cítit dobře.“

„Tajemná místa?“ ožila Blondýna.

„Temný místa spíš,“ upřesnil Řidič. „Některý domy, co tam stojí, vlastně i ta univerzita, ta jejich architektura, a tak, jako kdyby na vás shlíželo něco zlého. Takovej prastrach na vás dopadne. Je to zlý i ve dne, ale v noci by se tam nikdo normální neodvážil. To uvidíte. Stejně to bude nejspíš místo, kde budeme jenom projíždět. Na chvíli se zastavíme, můžete tam něco nakoupit, jsou tam i normální obchody, je tam ta fajn restaurace, co o ní mluvil González. Dá se tam najíst, ale je to jenom na průjezd.“

Manažer měl opět nepříjemný pocit. Řidič jim neříkal všechno. Nemělo však cenu naléhat, protože Řidič by jim nic neřekl. Manažer už poznal, že když se tady něco neříká, tak se to neříká. Co všechno jim vlastně tají? Jak málo informací jim dává? Všechno, co se mají dovědět, poznají v pravou chvíli – v Arkhamu. Už to jméno zní děsivě. Arkham. Howard Phillips Lovecraft věděl přesně, co dělá, když svá jména vymýšlel.

„Se asi máme na co těšit,“ prohodil Mafaka jen tak, aby řeč nestála.

„Co víš o další Cestě?“ zeptal se přímo Manažer.

„Já?“ ujišťoval se Mafaka, že otázka směřovala jemu.

„Ano.“

„Vlastně nic moc. Naváděli mě k vám, ale nic dalšího mi neřekli.“

„A kdo jsou oni?“

Mafaka neodpověděl.

„Mlčenlivost nadále platí?“

„Asi tak.“

„Proč jste tak tajemnej?“ mračila se Blondýna.

Mafaka si povzdechl. „Bylo mi to tak nařízený. Fakt s tím nemůžu nic dělat.“

„Ani my, očividně,“ shrnul Manažer a nezdálo se, že by měl zájem se v tématu nějak dál pitvat. Mlčenlivost nade vše. Možná měl Eduardo pravdu. Příliš rozdával informace, které měl. Levně, velmi levně se jich zbavoval, a to nebylo dobře. Mohlo by se mu to vymstít. Měl

by si přece jen dávat větší pozor. Stával se snad lehkovážným? Bylo to věkem? Místem? Nebo sad touhle vybranou společností?

„Takže Arkham,“ řekl si spíše pro sebe Manažer.

Řidič mu dal za pravdu.

„A není tam náhodou také blázinec?“ nadhodil Manažer.

Řidič se na něj podíval překvapeně. „Už nefunguje roky, ale ano, je tam. Jak to víte?“

„A já si myslel, že tohle ví snad každý.“

Nikdo nedal najevo, že by znal proslulé arkhamské sanatorium.

„Vážně ne?“ divil se Manažer. „Lidi, copak nečtete, nebo jste neviděli nějaký film?“

„Na čtení jsem nikdy moc nebyla,“ přiznala Blondýna.

„Já asi četla jiné knihy,“ připustila Zpěvačka.

„Hm,“ zamyslel se Manažer a obrátil se znovu na Řidiče. „Náhodou nějakého netopýřního muže tam nemají?“

Řidič se té otázce podíval, ale nakonec odpověděl. „Když o tom tak přemýšlím, myslím, že jsem zaslechl nějakou legendu o člověku, který se oblékal jako netopýr a měl snad po nocích pomáhat lidem.“

„Zajímavé,“ usmíval se Manažer. „Ještě něco?“

„Je to jen legenda, stalo se to dávno. Chránil město, ale pak se přišlo na to, kdo to byl. Myslím, že ho zabil nějaký zločinec. Třeba tam narazíme na někoho, kdo by věděl víc.“

„Jak to všechno víte?“ nechápala Blondýna.

Neodpověděl Manažer, ale Mafaka: „Četl komiksy.“

Manažerův úsměv opadl.

Blondýna se podívala na Mafaku: „Cože?“

„To, o čem mluví, to je z jednoho komiksu,“ vysvětloval Neznámý. „Byl docela populární. Pak zaniknul. Komiks nikdy neměl velkou budoucnost. Rozhodně ne ten o maskovaných superhrdinech. Bylo to naprosto ujetý. Chlápek se vydává za nějakého podivína, nejlíp v elastíkách, skáče po střechách, aby pomáhal lidem, který by ho stejně nejradši ukamenovali. A navíc nikdo nepozná, kdo se za maskou skrývá, i když je to na první pohled jasný. Prostě šestákový kraviny, který chvíli bavily, ale pak to opadlo. A právě tam byla tahle postava. Netopýří muž se jmenoval. Nic moc nápaditého.“

„V komiksu?“ vrtěla hlavou Blondýna. „Proč by se taková postava měla vyskytovat tady?“

Na tohle už Mafaka odpověď neměl. Manažer by možná věděl, ale nehodlal se obtěžovat. Přece jen bude nejlepší, když si nějaké informace bude nechávat pro sebe. Mafaka, ten nově příchozí vejta, není tím, z kterého by si mohl dělat legraci jako z ostatních. On také má informace, on ví. Je tohle to, na co ho upozorňoval Eduardo? Je tohle člověk, s nímž by se mu sdílení informací nemuselo vyplatit? Bude si na něj muset dávat pozor.

Svět, kde ožívají podivné představy, kde se snoubí realita s fikcí, skutečnost s nereálnem. Nedávalo to smysl, nedávalo smysl, proč by existovalo takové místo a zrovna oni se v něm nacházeli, ale právě tahle myšlenka běžela Manažerovi hlavou. Co když je tohle svět podivné reality, kde se snoubí myšlenky lidí, kteří jsou mrtví, myšlenky umělců, kteří již netvoří, s myšlenkami obyčejných lidí. Ale jaké je pak jejich místo? Kdo jsou oni, Cestovatelé? Jak se zde objevili a jaký význam zde mají roboti?

Ne, pořád to ještě dohromady nevytvářelo celek, kterému by rozuměl a v němž by mohl fungovat jako osoba, která ovládá, a ne jako osoba, která tápe. Nezbyvalo mu, než se smířit s tápáním.

„Jak dlouho tohle vlastně děláš?“ věnoval se Manažer znovu Řidičovi.

„Co přesně?“

„Jak dlouho děláš řidiče?“

„Aha, několik let. Proč?“

„Jen se ptám.“

„Jsem dost zkušeněj, jestli jde o tohle.“

„Ano, to jsem viděl,“ pronesl Manažer uštěpačně.

„To se může stát každému, i roky zkušenému, že srazí srnu.“

„Nepochybně. Ovšem tomu, kdo sleduje silnici, se to stane s menší pravděpodobností.“

„Haha. Musíme se v tom rejpat?“

„Nudím se,“ vzdychla Blondýna a přerušila nesmyslné žvanění.

„Všichni se nudíme, zlato,“ ujistila ji Zpěvačka. „Proto doufáme, že na místo určení dojedeme co nejdříve.“

„Nechcete si zase vyprávět příběhy?“ nadhodila mladší z žen.

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad, vzhledem k následkům posledního takového pokusu,“ usadil ji Manažer.

Blondýna si povzdechla. „No jo, to je fakt. Ale vlastně se zase tolik nestalo, ne?“

Manažer se otočil, podíval se nejprve na Zpěvačku, která se tvářila neutrálně, pak na Blondýnu, která čekala na nějakou reakci. Dal ji takovou: „Já bych to neriskoval. Myslím, že můžeme...“

V tom zaskřípěly brzdy a automobil s trhnutím zastavil. Manažer měl co dělat, aby se nepraštil hlavou o přední sklo. Jeho pásy očividně nefungovaly tak, jak měly.

„Co to kurva...“ ulevil si Mafaka, který málem prolétl mezi předními sedadly rovnou do palubní desky.

„Vida,“ nadhodil Manažer skoro pobaveně. „Tentokrát to přežili všichni. Včetně něho.“

Manažer nemusel ukazovat – a také neukazoval – na postavu, která stála jen metr, maximálně dva od auta. Jako kdyby se ten malý mužík snažil postavit příšeře v nerovném souboji, ale přesto byl ochoten položit život. Příšeřa však neútočila.

„Co chce?“ zeptala se Blondýna, jako kdyby to někdo z jejích společníků mohl vědět.

„Asi nás kontaktovat,“ odhadoval Mafaka a roztřesený se usazoval zpátky na své místo, ještě si kontroloval ruce, jestli si je náhodou nepohmoždil, jak se snažil nevylétnout.

Malý mužík byl snědý a na sobě měl jen suknicu z barevného, nejspíš papouščího peří. Suknice byla krátká, a tak nedostatečně zahalovala mužíkovo mužství, které viselo ven na odiv přihlížejícím. Domorodec měl seschlé tělo, byl pohublý, hrbil se a čelenkou se snažil zakrýt vlasy, které výrazně prořídly od doby, co se ještě honil za bizony.

„To jsou jizvy?“ pronesla se znechucením Zpěvačka.

Ostatní si muže prohlédli, znovu, pozorněji, a museli jí dát za pravdu. Na hrudníku a na břiše měl velké množství větších i kratších jizev, které ho zdobily jako nějaké organické šperky. Bezbarvé tetování vyprávějící drsný příběh o bolesti a utrpení.

„Chudák,“ posmutněla Blondýna.

„Já bych ho tak nelitoval,“ usoudil Manažer.

„To je mi jasné,“ odfrkla si Blondýna. „Vy jste starý nelida!“

„Ne, to není tím, i když takový možná jsem.“

Myšlenku za něj dokončil Mafaka. „To nejsou jizvy, že ho někdo mučil,“ jal se vysvětlovat. „To jsou rituální jizvy a on si je udělal sám.“

„Ale proč by to dělal?“

„Proč si lidi nechávají propíchnout různá místa na těle.“

„Jak to...“

„Náušnice a piercing,“ upřesnil Manažer.

„Nebo tetování,“ doplnil Mafaka.

„To je přece něco jiného.“

„No, když se nad tím zamyslíš, tak ani ne.“

„Nechci vám do toho kecat, přátelé,“ promluvil Mafaka celkem rázně, „ale ten chlapík nám něco chce. Nechci teda říkat, že ta vaše debata nemá smysl, ale právě v tuhle chvíli bych se soustředil možná na něj, co?“

Manažer musel uznat, že má Mafaka pravdu. Sám se ujal vyjednávání a vystoupil z vozu. Muž, domorodec, se na něj díval pozornýma očima, připravený se bránit, kdyby na něj Manažer vystartoval. Manažer mohl být tak o dvě hlavy větší, ale domorodec se stejně tvářil, že kdyby bylo třeba, klidně ho rozmlátí na kousky.

„Přejete si?“ zvolil Manažer co nejpřátelštější tón, protože měl pocit, že dikce bude v tomhle případě důležitější než slova samotná. Domorodec nerozuměl. Jeho ústa něco řekla, ale Manažer netušil, kam by ten jazyk zařadil. Nepodobalo se to ničemu, co znal. Nezaslechl ani žádné slovo, které by cokoli naznačilo. Jazyk byl částečně hrdelní se silnými sykavkami, i když to mohla způsobit i vada řeči. Ať tak či tak, nerozuměl a nemohl pomoci.

Gesty se snažil vysvětlit, že se slovy těžko dorozumí.

Domorodec očividně pochopil. Ukázal na Manažera a pak se rozešel směrem od auta.

„Mám s vámi jít?“ zeptal se Manažer nejistě. Když pochopil, že slova opravdu nemají smysl, píchl se ukazovákem do hrudi a pak naznačil ve vzduchu ukazovákem a prostředníkem chůzi. Jako kdyby mu z ruky visel malý panáček.

Téměř nahý chlapík přikývl.

Měl by s ním jít? A kam by s ním měl jít? Nezdálo se, že by měl být mužík nebezpečný, ale zdání klame. Co když se někde za křovím nachází komplic, anebo jich je tam rovnou víc? Soudil jen podle svého instinktu, a ten mu říkal, že svraštělý podivín se netváří jako někdo, kdo by měl komukoli ublížit. Manažer se rozešel a rychle se zastavil, protože muž vehementně vrtěl hlavou. Vytasil prst a zamířil ho na osazenstvo v autě.

„Oni mají taky jít?“ zeptal se Manažer svými prsty a domorodec přikývl.

Manažer se sklonil do auta. „Chce, abychom s ním šli.“

„Aby nás zabil?“ nadhodila Zpěvačka pozitivně.

„Nevím,“ připustil Manažer. „Není ozbrojený.“

„A co když má zbraně za tím kamenem?“ Blondýna se zdála vystrašená. Nalevo od auta ležel balvan, velký asi jako menší dodávka. Klidně by se za ním schovala i skupina útočníků, podobně hubených a shrbených jako chlapík před autem.

„Než by pro ně došel a připravil je, zpacifikovali bychom ho,“ ujistil ji Mafaka.

Blondýna se sice moc ujištěná nezdála, ale už nic nenamítala.

„Půjdeme, nebo ne?“

Na Manažerovu otázku se všichni pomalu vydrali ven, ale jakmile vystoupil Řidič, začal mužík vyšilovat, přiskočil k Řidiči a snažil se ho nacpat zpátky do automobilu.

„Co? Co je?“ snažil se Řidič bránit. Domorodec ho na přední sedadlo doslova povalil.

„Předpokládám,“ pronášel Manažer s úsměvem, „že místní nechce, abys s námi šel.“

„Ale proč?“

Manažer rozhodil rukama. „My pravidla neurčujeme.“

Ostatní čtyři cestující už stáli venku, udržovali si vzdálenost mezi sebou a domorodcem. Ten si je prohlížel, jako kdyby se ujišťoval, že to jsou ti správní lidé. Každého si přeměřil, chvíli dumal a pak jen přikývl, otočil se k nim zády. Zpěvačka, Mafaka a Blondýna se po sobě podívali, ale Manažer již vyrazil za mužíkem, a tak se k němu přidali. Domorodec se ani neotočil, věděl, že jdou všichni. Řidič opravdu zůstal na místě. Rozhořčeně zabouchl dveře vozu a seděl uvnitř s rukama zkříženýma a výraz nespokojenosti na tváři.

Chlapík jim na chvíli zmizel za kamenem, ale rychle ho dohnali a zjistili, že tam nemá ani zbraně, ani kumpány. Manažerovi jako prvním se naskytl zvláštní podíváná. Za kamenem stálo na zemi pět polen, nižší a širší, která byla vyskládána do kruhu. U jednoho z polen ležela umělohmotná skládací krabice na nákupy a v ní několik balíčků. Tři, pokud se dalo poznat. Právě na poleno u krabice si mužík sedl. Vyzval ostatní, aby se také posadili.

Další váhavé pohledy. Manažer šel opět příkladem. Posadil se naproti mužíkovi, čímž se mu naskytl ne příliš příjemný pohled, protože jejich průvodce – či snad Mefistofeles? – seděl s nohama od sebe, což v jeho krátké sukýnce z barevných per nebylo rozhodně vhodné.

„Ale,“ vyjekla Zpěvačka, když si toho také všimla. „Předpokládám, že mi nebude rozumět, když mu řeknu, aby to schoval?“

„Ne, navíc nějak nevím, jak by tohle chtěl schovat,“ odtušil Manažer.

„Myslíte, že dělá porno?“ zeptala se Blondýna. „Protože tam by uspěl.“

„Jo, nejspíš zrovna točí,“ zakroužil Manažer hlavou.

„Vážně?“ Blondýna se rozhlédla kolem a trochu se vyprčila. Kameru nikde nespatriila. „Haha,“ zašklebila se na svého protivného spolucestujícího.

Mužík naznačil všem, ať jsou zticha a rozhodně neměl snahu si své mužství zakrýt.

„A co bude teď?“ vyzvíдалa Blondýna tiše. Pohledem těkala kolem, aby náhodou nepřišla o něco důležitého. Manažer se rozhlížel raději proto, aby během chvilinky nezjistili, že jsou v pasti.

Stařík mlčel, nemělo smysl, aby nic říkal. Přitáhl si umělohmotnou krabici a částečně tak zakryl svou chloubu, která očividně nebyla předmětem sezení. Vytáhl první krabičku a k ní jeden papír, přeložený. Ukázal na Manažera a vyzval ho, aby přistoupil. Manažer se zvedl. Mafaka, Blondýna i Zpěvačka ho sledovali, jako kdyby si chtěli zapamatovat, co dělá, aby sami neudělali nějakou chybu, až si je domorodec také vyzve.

Manažer pomalu přistoupil a mužík mu krabičku, ne větší než plechová krabička na čaj, a papír předal. Manažer se uklonil a vrátil se na své místo. Mužík se zdál spokojený, ale vyčkával. Manažer pochopil, že by měl něco udělat, a tak si rozložil papír. Jak předpokládal, jednalo se o psaní s jednoduchým textem: „Poznáš, až to budeš moct otevřít.“

Domorodec souhlasně přikývl, vyndal druhou, podobně velkou krabičku zabalenou do bílého, nepopsaného balicího papíru a vytáhl i dopis. Tentokrát ukázal na Zpěvačku, která se pomalu zvedla. Pomalu nikoli proto, že by se bála, ale z jízdy autem ji pořádně bolely nohy. Mužík předal dopis i krabičku a nechal Zpěvačku usednout. Znovu vyčkal, až si obdarovaná rozloží dopis, kde stálo: „Každé ztráty mají nálezy.“ A pod tím: „Otevři, až budeš sama.“

Zpěvačka se nad tím chvíli zamyslela. Text jí mnoho neřekl. Papír znovu přeložila a nechala si ho v ruce, dárek neotevřela.

Ten poslední, skutečně byly jen tři, patřil Blondýně, kterou si domorodec vyžádal. Šla k němu nejistě, i když se snažila tvářit klidně. Předal jí krabičku, trochu menší, podlouhlou, oproti předchozím dvěma, a dostala i stejný papírek.

„Neplýtvej,“ četla, když ho rozložila. Jediný pohyb jí pak dal vědět, co je uvnitř. Dárek lehce zašplouchal. Na její tváři se objevil blažený úsměv.

Nakonec přišla řada na Mafaku. Zvedl se, aniž by ho domorodec vyzval. Nezbyl žádný balíček, a tak mužík vytáhl z plastové skládací krabice jen poslední list papíru.

„To je všechno?“ zatvářil se Mafaka trochu zklamaně, ale nezdálo se, že by měl mužík vytáhnout ještě něco jiného. Ruka s tmavou, trochu povislou kůží se natáhla i s přeloženým papírem. Mafaka jej přijal. Vrátil se na svoje místo. Jakmile se posadil, přečetl si vzkaz. Drobný úsměv naznačil, že ani není moc zklamaný s tím, co se tam píše.

Mafaka papír znovu složil a zastrčil si ho do kapsy. Jako na povel se domorodec zvednul a začal krabici skládat, aby se mu lépe nesla. Pak se, bez rozloučení, odebral pryč, směrem k automobilu, v němž čekal Řidič.

„Co... co teď?“ zdála se Zpěvačka ztracená.

„Teď asi nic,“ odhadl Manažer. „Měli bychom se vrátit.“

„To si nemyslím,“ nesouhlasil Mafaka.

„A pročpak?“ otočil se na něj Manažer trochu podrážděně.

Mafaka vytáhl papírek a zamával s ním ve vzduchu.

„Potřebuješ si dojít na velkou? U toho nemusíme být.“

Mafaka se nezasmál. Blondýna svůj úsměv skryla do ruky. „Na tom papíru mám vzkaz.“

„To mi všichni.“

„Jde o to, že vám mám říct svůj příběh.“

„Já myslel, že je to tajné,“ prohodil Manažer.

„To ano. Šlo o to, že jsem nesměl nic říct před... před ostatními. Řidičem a tamtěmi na pumpě.“

„Zajímavé,“ zatvářil se Manažer neurčitě.

„Takže teď se dovíme, co jste zač?“ zeptala se Blondýna.

„Ano, asi ano,“ připustil. „Doslova se tu píše, že vám mám říct všechno od chvíle, kdy jsem se dostal do vězení.“

„Ale, vida, co se ještě nedozvíme. Koho jsi zabil?“

„Nikoho jsem nezabil, narafičili to na mě.“

„To tak bývá,“ zašklebil se Manažer povýšeně.

„Vy jste vrah?“ zděsila se Blondýna a pocit úlevy, že konečně poznají, s kým mají tu čest, se rozplynul.

„Ne! Vždyť říkám, narafičili to na mě. Ale je fakt, že to pro mě prostě dopadlo blbě. Byl jsem ve špatnou chvíli na špatném místě. Nepopírám, že každá porota, co by mě soudila, by nejspíš došla ke stejnému výsledku, k jakému došla ta moje, ale já jsem nevinný. Tak to prostě je.“

„A když ti nebudeme věřit, je to jedno, protože s námi stejně pojedíš,“ shrnul Manažer.

„Takhle se na to nesmíte dívat,“ snažil se rychle urovnat půdu pod nohama Mafaka. „Já vám to všechno vysvětlím, ale jestli budete mít předsudky, tak je všechno špatně. Já vážně nejsem vrah. Jasně, nedělal jsem vždycky všechno tak, jak bych asi měl, ale nikdy jsem nikoho nezabil. To, co vám řeknu, to je vlastně takový vyznání. Jste naprosto cizí lidi a já se vám otevřu, tak doufám, že to přijmete tak, jak byste měli. Prostě v klidu. Nejsem hajzl, navíc jsem vám, myslím, docela dost pomoh, ne? Na to nemůžete zapomenout. Mohl jsem vás tam nechat, ale pomohl jsem vám a zachránil jsem vás. Prostě mě to nechte vyprávět a uvidíte, že jsem naprosto normální člověk. Vražda je to poslední, co bych udělal. Jenže se na mě podívejte, jsem černoš, navíc ze špatný čtvrti. Moje rodina navíc měla nálepku problémová. Nebo spíš divná. Bylo jasné, že když půjdu před soud, prostě to tam na mě vybalí a bude. Odsoudili mě ještě před tím, než jsem cokoli řekl.“

„Povídej, já proti tobě nic nemám.“

„Jak můžete být tak klidný,“ vyjela na Manažera Blondýna, kterou poslední vývoj konverzace viditelně rozrušil.

„A proč bych neměl být klidný?“

„Protože je to odsouzený vrah!“ Jako kdyby bylo třeba to ještě opakovat!

„Ale tvrdí, že to neudělal.“

„A to mu jen tak věříte?“

„Ne, ale kdyby ses trochu zamyslela, tak ti dojde, že nás zabít nemůže.“

„Jak to?“ zeptala se Zpěvačka, která očividně o moc víc nechápala.

„Vzhledem k tomu, že o tomhle světě ví očividně víc než my, tak pravděpodobně taky ví, že nás nemůže zabít. Potřebuje nás. Proto nás taky zachránil. V tomhle světě, na téhle Cestě, se vzájemně potřebujeme, ať už se nám to líbí, nebo ne. Tím, že by kohokoli z nás zabil, vystavil by se neúspěchu. Nevím, jestli máme Cestu dokončit společně, ale v téhle fázi musíme přežít všichni, jinak by se všechno podělalo.“

„Takže to ale znamená,“ tvářila se Blondýna, jako že počítá hodně komplikovaný příklad, „že nás může zabít někdy v budoucnu.“

„Ano, anebo to můžeš udělat ty, nebo já. Nevíme, kam nás Cesta zavede, nevíme, co se po nás bude chtít.“

„Já bych nikoho zabít nemohla!“ řekla razantně Blondýna a ta druhá v její hlavě se hlasitě zasmála.

„Nikdy nevíš, kam tě okolnosti zavedou, co budeš muset dělat, abys přežila.“

„Jste tak chladní,“ otrásla se.

„Má pravdu,“ povzddechla si Zpěvačka. „Co ty víš o téhle Cestě? Co víš, že se nám může stát? Třeba po nás někdo jde, třeba nás někdo bude vydírat. Nejsme tu jen tak, ale kdo říká, že jsme tu proto, aby se nám stalo něco dobrého? Podle toho čím jsme si už prošli, a že toho zatím nebylo moc, bych řekla, že toho nebezpečí je tu docela dost.“

„Vy mě strašíte,“ pronesla Blondýna tónem dívky, která nemá daleko k pláči, dívky, která se ocitla v temném lese, ale bez Jeníčka, který by jí byl oporou.

„Ne,“ ujistil ji Manažer. „Takhle to prostě je. Nevíme nic. Nevíme, co je tohle za místo. Nemůžeme si být jistí ničím. Jenom tím, že se může stát cokoli. Tahle Cesta nás někam zavádí, něco se od nás očekává, ale nevíme co. Tedy alespoň ne pořád. Teď víme, že musíme vyslechnout příběh, který nám tady náš nový kamarád chce povědět.“

„Díky,“ řekl Mafaka.

„Není za co. Neděláme to ani tak pro tebe jako pro sebe.“

„Já to chápu, ale stejně je od vás hezký, že se na mě nedíváte jako na kriminálního, když o mně nic nevíte.“

„Nefandi mi tolik.“

„To mohu jen potvrdit. Je to pěkný šmejdi,“ řekla Zpěvačka, ale na Manažera se při tom přátelsky, vřele usmála.

„Má pravdu, nejsem hodný člověk.“

„To možná nejste, ale stejně jste to byl vy, kdo v tom autě před ptáky chtěl všechny zachránit. Tohle mi stačí.“

„Možná jsem přece jenom moc hodný,“ zamyslel se Manažer, ale ve skutečnosti jen plkal. Něco ho totiž napadlo. Rovnou se Mafaky zeptal: „Cože stojí na tom papíru, co ti dali?“

„Že vám mám vyprávět svůj příběh,“ zopakoval Mafaka trochu překvapený otázkou.

„Jen nám třem?“

Mafaka přikývl.

„Řidič u toho nemá být?“

„Nesmí.“

„Dobře,“ zvedl se Manažer.

„Kam jdete?“ vyštěkla Blondýna vystrašeně, ač k tomu neměla pádný důvod.

„Říct našemu Řidiči, že se chvílku zdržíme. Aby si nedělal starosti, nebo nám do vyprávění třeba nevstoupil a něco nezaslechl. A ty se uklidni. Nikdo tě tu nebude vraždit. Proč bychom si zabíjeli takovou okrasu? Na co bychom se pak dívali, aby byl náš den krásnější?“

Slova očividně zabrala. Blondýna se zatvářila potěšeně. Spokojeně se usmála a přehodila si nohu přes nohu.

Manažer obešel kámen a podíval se na scenérii, která se před ním naskytla. Do dálky se táhla pustina, většinou jen drsný písek a štěrky, které dávaly najevo, že civilizace musí existovat na lepších místech, že tohle je jen přestupní stanice, přes kterou se musí dostat, aby našli lepší podmínky pro život, pro fungování. Manažer doufal, že se odsud dostanou brzy, ale nezdálo se, že by jim to mělo být dopřáno. Kromě několika málo šmouh na nebi, které spíše připomínaly tahy malíře než skutečné mraky, kromě chabé vegetace, která zde rostla a přežívala, nenabízela scenérie nic jiného. Kam zmizel domorodý Santa Claus, který je tak štědře obdaroval? Kam zmizela zaprášená silnice ztrácející se pod nánosy písku? A asi nejzásadnější otázka ze všech: Kam zmizel Cadillac DeVille (světle modrý, rok výroby 1966) i s jejich Řidičem?

Manažer však nevypadal, že si dělá velké starosti. Naopak. Dokonce se nad tou scénérií usmál. Chvíli se kochal tím klidem, tou prázdnotou, tím nebezpečným tichem. Pak se vrátil ke svým nechtěným přátelům.

„Tak co říkal? Nevadí mu, že jsme ho takhle odstrčili?“ dělala si starosti Blondýna.

„Ani v nejmenším,“ ujistil ji Manažer. „Všechno je v nejlepším pořádku a on na nás bude čekat, až to tady dokončíme. Možná mu bude dělat společnost i ten chlapík, co k nám byl tak velkorysý.“

„To je dobře,“ řekl Mafaka. „Tenhle příběh může být docela dlouhý.“

„Všichni máme dost času,“ prohodil Manažer, když si sedal na svůj špalek a pozornost směřoval jen na Neznámého, který se měl v následujících minutách – anebo spíš hodinách? – stát dobře známým.

Mafaka začal svůj příběh.

Pokračování následuje 1. ledna 2014 na mých stránkách <http://www.martinstefko.cz>.

Slovo autora

Když mě napadla postava Neznámého, toho, kdo skupině pomůže hned v prvním díle proti ptákům, napadlo mě i několik základních událostí, které jsou spojeny s tím, jak se na Cestu dostal. To je vlastně úkolem příběhu „Známý Neznámý“, který se tímhle prvním dílem začíná psát. Je to vlastně příběh o člověku, který se dostal na Cestu, zároveň to bude první nahlédnutí na to, jak se může člověk na Cestě objevit. Nečekejte velká odhalení, to si přece jen nechám ještě dál, ale mezi řádky bude naznačeno dost.

První díl příběhu „Známý Neznámý“ jsem si skutečně užíval. Takhle nějak jsem si Cestu představoval v první řadě. Trochu divné postavy, svět, kde můžete narazit na každého. Mužik, na kterého skupina narazí je toho krásným důkazem. Vstoupí do děje, je divný, něco udělá a zase z něj vystoupí, aby se stalo ještě něco divnějšího – zmizení automobilu i s Řidičem. Přesně taková měla být Cesta v první řadě a já vím, že jsem z ní trochu vystoupil, ale tady tou jednou kapitolkou zase nastoupil.

Příběh „Známý Neznámý“ však není celý v duchu Cesty, k tomu se postupně dobereme. Jedná se v první řadě o seznámení se s novou postavou, která, ač se do děje dostala nejpozději, se nám vlastně jako první odhalí v celé své kráse, i když Zpěvačka toho o sobě také již řekla dost. Příběh Mafaky je zatím nejkompaktnější zповědí, na které ale ukazují to, co obecně při vyprávění miluji. Ten kontrast s pravdou a lží. Když člověk říká pravdu, může za tím něco sledovat, třeba chce být litován, ale pravdu může říkat prostě jen tak. Když někdo ale lže, vždycky tím něco sleduje, vždycky zatajuje něco velmi důležitého. O tomhle, mimo jiné, je Mafakovo vyprávění.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 4. prosince 2013, když šestnácté „Slovo autora“ píše. Příběh „Známý Neznámý“ je v téhle chvíli již dopsán, ale je mi celkem jasné, že na nějaké další rozepisování „Cesty“ zatím nebudu mít chvíli náladu.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2013/12/cesta-016>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/u/0/+Martin%C5%A0tefko/posts>